

**Приех исляма като религия, без да
изгубя вярата си в Исус Христос (мир
нему) или в който и да е от пророците
на Всемогъщия Бог**

**„Кажете (о, Пророко): „О, хора на Писанието!
Елате към едно общо слово между нас и
вас — да не служим на никой, освен на
Аллах, и да не Му съдружаваме нищо...“
(Коран, сура Али Имран 3:64)**

**Подготвено от:
Мухаммад ал-Сайед Мухаммад**

[От книгата: „Защо да вярваме в пророка на исляма — Мухаммад (мир нему)?”]

[Why Believe in the Prophet of Islam, Muhammad (peace be upon him)?]
Въз основа на заглавието, което обсъждаме: **[Приех исляма като религия, без да изгубя вярата си в Исус Христос (мир нему) или в който и да е от пророците на Всемогъщия Бог],** възниква логичният въпрос:

Защо ислямът е печалба и победа? И как е възможно да не загубя вярата си в Исус Христос (мир нему) или в който и да е пророк?

На първо място, необходимо е човек да бъде свободен от лични желания и предразсъдъци, за да подходи към въпроса с разум и логично мислене, като следва онова, върху което се съгласяват здравите умове, чрез използване на дара на разума, който Аллах (Бог) е дарил на човека — особено когато става дума за въпросите на вярата в Бога, Създателя, Всевишния и Преславния, и за убеждението, за което всеки човек ще бъде държан отговорен пред своя Господ.

Това предполага способността да се прави разлика между истината и лъжата, и да се избира правилното — според вродената човешка природа — онази вяра, която съответства на величието на Бог.

Човек ще усети придобивката от Исляма и ще я види, когато стане свидетел на доказателствата за неговата достоверност и аргументите, които потвърждават посланието на Неговия пророк Мухаммад (мир нему), който беше изпратен като призоваващ към тази религия. Такъв човек ще възхвалява Бога, задето го е напътил към благословията на Исляма като религия, след като му е дарил способността да разпознае нейната истина и посланието на Неговия пророк.

Накратко, някои от тези доказателства и аргументи включват:

Първо: Пророкът Мухаммад (мир нему) беше известен сред своя народ още от младежка възраст със своите изключителни морални качества. Тези черти ясно показват мъдростта на Аллах при избора му за пророчество.

На първо място сред тези добродетели са правдивостта и надеждността. Невъзможно е човек, известен с такива качества — до степен да получи прякори, отразяващи тези добродетели — да изостави истината и да лъже своя народ, още по-малко да лъже Бог, претендирайки лъжливо за пророчество и посланичество.

Второ: Призивът му (мир нему) е в пълна хармония с чистия човешки инстинкт и със здравия разум. Той включва:

☞ Призив към вяра в съществуването на Бог, в Неговото Единство в Божествеността, Неговото Величие и Безкрайна Мощ.

☞ Забрана да се насочват молитви и поклонение към когото и да било, освен към Него — нито към хора, нито към камъни, нито към животни, нито към дървета...

☞ Да не се страхуваш или да се надяваш на никой друг освен Него.

Както човек си задава въпроса:

„Кой ме е създал и е довел до съществуване всички тези създания?“,

логичният отговор е: Този, Който е създал всичко това, без съмнение е Всемогъщ и Величествен Бог, описван със способността Си да твори и да извежда от небитието към битие.

(Защото е нелогично нещо да създаде нещо от нищо.)

А ако някой запита:

„Кой е създал този Бог?“,

и се приеме отговор като:

„Още един бог, който също има сила и величие“,

то човекът ще бъде принуден да повтаря този въпрос безкрайно и да дава същия отговор.

Следователно, логичният отговор е, че този Създател няма създател, и че само Той притежава абсолютната способност да създава от нищо.

Следователно, Той е истинският Бог — Единственият, Уникалният, Единственият, достоен за поклонение.

Освен това, не подобава на Бог (Аллах) да обитава създадено човешко същество, което спи, уринира и се изхожда.

Същото важи и за животни (като кравите и други), особено при положение, че краят на всички тях е смърт и разлагане в гниещи трупове.

 Моля, вижте книгата: „Тих диалог между индуист и мюсюлманин“.

(“A Quiet Dialogue Between a Hindu and a Muslim”)

☞ **Призивът да се въздържа от изобразяване на Бог чрез статуи или други форми**, защото Той е възвишен над всяка представа или образ, които хората могат да си създадат според своите прищевки.

 Моля, вижте книгата:

„Мирен диалог между будист и мюсюлманин“.

(“A Peaceful Dialogue Between a Buddhist and a Muslim”)

☞ **Призив за освобождаване на Бог от нуждата да има потомство**, тъй като Той е Един, не е роден от никого, и затова не се нуждае да ражда или създава деца.

Ако имаше такава нужда, какво би Му попречило да има две, три или повече „деца“?

Нима това не би довело до приписване на божественост на всяко от тях?

Това от своя страна би довело до отклоняване на молитвите и поклонението към множество богове.

☞ **Призив за пречистване на Бога от отвращаващи Го качества, приписвани Му в други вярвания, като например:**

- Описването на Бога в юдаизма и християнството като съжаляващ и разкаян за създаването на човечеството, както е споменато в Битие 6:6. (Християнската Библия включва еврейските писания като една от двете си части, обикновено наричана Стария завет.)

А съжалението и разкаянието за извършено действие произлизат единствено от грешка, причинена от непознаване на последствията.

- Описването на Бога в юдаизма и християнството като „почиващ“ след сътворението на небесата и земята, както се посочва в Изход 31:17, и че си „възвръща енергията“ (според английския превод).

А почивката и възвръщането на сила са резултат от умора и усилие — неща, които не могат да се припишат на Всемогъщия Бог.

📖 *Вижте книгата: „Сравнение между Исляма, Християнството, Юдаизма и изборът между тях“.*

(“A Comparison Between Islam, Christianity, Judaism, and The Choice Between Them”)

☞ **Призив за отхвърляне на расизма от страна на Бога, тъй като Той не е — както твърди юдаизмът — Бог на конкретни лица или народи.**

Както хората по природа са създадени от Бога с вродено отвращение към расизма, така е неподобаващо да се приписва това качество на самия Бог, Който е вложил тази чиста природа в сърцата им.

☞ **Призив да се вярва в величието, съвършенството и красотата на качествата на Бога, като се подчертава Неговата безкрайна мощ, съвършена мъдрост и всеобхватно знание.**

☞ **Призив да се вярва в божествените писания, пророците и ангелите.**

Прави се аналогия между машина и човешко същество:

Както една сложна машина се нуждае от ръководство от своя създател, за да се разбере как се използва и за да се избегне повреда (което предполага признаване на създателя ѝ), по същия начин човекът — който е много по-сложен от всяка машина — има нужда от ръководство и ясно напътствие, което да обясни неговото поведение, да организира живота му и да му покаже правия път според законите, установени от неговия Създател.

Това божествено напътствие се предава чрез пророци, избрани от Бога, на които Той е разкрил Своите слова чрез ангел, натоварен с предаването на откровенията под формата на закони и учения.

☞ **Призив за възвеличаване на статута и достойнството на Божиите пророци и пратеници, както и за отхвърляне на действията, приписвани им в други религии, които не отговарят дори на поведението на благороден човек — камо ли на пророк.**

Примери за това са:

- Обвинението в юдаизма и християнството, че пророк Аарон е почитал идол във формата на теле, дори му е построил храм и е заповядал на децата на Израил да му се покланят, както се споменава в Изход 32.
- Обвинението, че пророк Лут (Лот) е пил вино и е имал интимни отношения с двете си дъщери, които са забременели от него — както се споменава в Битие 19.

Да се критикуват онези, които Всемогъщият Аллах е избрал за Свои посланици между Себе Си и сътворението, за да предадат Неговото послание — това е равносилно на критика към избора на Аллах и на приписване на невежество относно скритото и липса на мъдрост, сякаш Той е избрал

неподходящи модели за подражание от пророците и пратениците, които по същество трябва да бъдат светлини на напътствие за човечеството.

Тогава възниква логичен въпрос:

Ако пророците и пратениците не са били защитени от такива безнравствени действия, как биха могли техните последователи да бъдат защитени от тях?

Такъв изопачен образ би се превърнал в оправдание за извършване на същите грехове и за тяхното разпространение.

☞ **Призив за вяра в Съдния ден, когато сътворенията ще бъдат възкресени след смъртта си и ще бъдат подложени на отчет.**

Наградата ще бъде велико възнаграждение (вечно блажен живот) за вярата и добрите дела, а наказанието — тежко страдание (в жалко съществуване) за неверието и злото.

☞ **Призив към праведно законодателство, възвишени учения и коригиране на изкривяванията в вярванията на предходните религии.**

Пример за това:

- Жените:

Докато юдаизмът и християнството обвиняват Ева (съпругата на Адам, мир на тях) за неговото неподчинение, като твърдят, че тя го е изкушила да яде от забраненото дърво (Битие 3:12), и че Бог я е наказал чрез болките на бременността и раждането, както и нейното потомство (Битие 3:16), Свещеният Коран пояснява, че непослушанието на Адам е било поради изкушението на Сатаната (а не на съпругата му Ева), както се споменава в [Сура Аараф, 19–22] и [Сура Та-Ха, 120–122], като по този начин премахва презрението към жените, поддържано от предишните религии поради това вярване.

Пример за това са думите на Пророка Мухаммад (мир нему):

„Отнасяйте се добре с жените“ [Сахих ал-Бухари], и също:

„Който има дъщеря и не я убие при раждане, не ѝ се присмива и не предпочита сина си пред нея — Аллах ще го въведе в Рая заради нея“ [предадено от Ахмад].

- Войните:

Докато юдаизмът и християнството съдържат множество разкази за войни, в които се призовава към избиване на всички — включително деца, жени, възрастни и мъже (напр. Исус Навин 6:21), което обяснява съвременното желание за убийства и безразличие към масовите кланета и геноциди (както се случва в Палестина), в Исляма откриваме прояви на милосърдие във война, като забрана за предателство и за убиване на деца, жени, възрастни и невоюващи.

Пример за това са думите на Пророка (мир нему):

„Не убивайте бебе, дете, жена или старец“ [предадено от ал-Байхаки],

както и неговият призив за добро отношение към пленниците, дори ако са се сражавали срещу мюсюлманите, и забраната за нараняването им.

 Вижте книгата: „Ученията на Исляма и как те решават проблемите от миналото и настоящето“.

(“Islam's Teachings and How They Solve Past and Current Problems”)

Трето: Чудесата и свръхестествените събития, които Аллах извърши чрез пророка Мухаммад (мир нему), за да бъдат свидетелство за Неговата подкрепа към него. Те се делят на:

- **Осезаеми (физически) чудеса**, като изтичането на вода от пръстите му (мир нему), което изигра важна роля за спасяването на вярващите от гибел поради жажда в няколко случая.

- **Неосезаеми (нефизически) чудеса**, като например:

- Отговарянето на молитвите му, като молитвата за дъжд.
- Пророкът Мухаммад (мир нему) предсказа много неща от невидимото: например завладяването в бъдеще на Египет,

Константинопол и Йерусалим, както и разширяването на мюсюлманското владение. Той също така предсказва завладяването на Аскалон в Палестина и присъединяването му към Газа (исторически известна като Газа Аскалон) чрез думите си: „Най-добрият от вашия джихад е пазенето на границите, а най-доброто от него е в Аскалон“ [Силсила Сахиха на Ал-Албани], което деликатно подсказва, че това място, споменато в хадиса, ще бъде в бъдеще арена на велик джихад, изискващ голямо търпение от благородни бойци чрез постоянство и защита в името на Аллах. Всичко, което той е предсказал, се е сбъднало.

- Пророкът Мухаммад (мир нему) е предсказал и научни факти, останали скрити от човечеството повече от 1400 години, докато съвременната наука не ги открива. Например, в хадис се казва:

„Когато минат четиридесет и две нощи над капката (смето), Аллах изпраща ангел при нея, който ѝ придава форма и създава слуха, зрението, кожата, плътта и костите ѝ.“ [Разказан от Мюслим].

- Съвременната ембриология доказва, че в началото на седмата седмица, тоест от 43-ия ден след оплождането, започва да се формира скелетът на ембриона и започват да се оформят човешки черти — потвърждение на думите на Пророка.

• **Чудото на Свещения Коран** (най-великото чудо, оставащо до Съдния ден) със своя уникален стил — красноречивите араби не успели да създадат дори една сура, подобна на най-кратката сура в него.

- Свещеният Коран споменава много невидими (гаиб) неща. Това е станало причина много учени от различни научни области да приемат Исляма — [Сред тези, които публично изразиха дълбоко възхищение от астрономическите факти в

Свещения Коран, е проф. Йошихиде Козаи, директор на Токийската обсерватория в Япония].

Пример за това е твърдението на Аллах, че ще продължи да разширява Вселената, както се казва:

„А небето построихме със сила – и Ние непрестанно го разширяваме.“

[Сура Аз-Зарият: 47].

Това научно откритие е направено едва в нашата съвременна епоха. Колко точни са думите на Свещения Коран и колко прекрасно той призовава към знание и размисъл!

Първото откровение, което Аллах низпосла от Свещения Коран,

е:

„Чети в името на твоя Господ, Който сътвори.“ [Сура Ал-Аляк: 1].

Четенето е пътят към знанието и разбиране, а чрез знанието човечеството напредва във всички сфери на живота.

 Препоръчва се книгата:

„Ислямът и откритията на съвременната наука като доказателство за пророчеството на Мухаммад (мир нему)“.

“Islam and the Discoveries of Modern Science as the evidence and proofs of the prophethood and messengership of Muhammad (peace be upon him)”.

■ **Логическа бележка:** Посоченото представлява справедлив критерий, който всички умове, независимо от нивото им, могат да разберат, за да разпознаят достоверността на всеки пророк или пратеник, и съответно — истинността на неговия призив и послание. Ако попитаме един юдей или християнин: „Защо вярваш в пророчеството на даден пророк, след като не си бил свидетел на нито едно от неговите чудеса?“, отговорът ще бъде: „Поради непрекъснатото свидетелство на онези, които са предали чудесата му.“

✓ Този отговор логично води до вяра в пророка Мухаммад (мир нему), тъй като свидетелствата за чудесата му, които са достигнали до нас чрез непрекъснатата верига от предавачи, са повече и по-силни от тези за всеки друг пророк.

■ Освен това, чрез неговата биография — която Аллах е съхранил — става ясно истинността на неговия призив:

1. Неговата постоянна загриженост да прилага на практика онова, към което призоваваше, включително ръководни форми на поклонение, възвишени учения и благородни нрави, както и неговата набожност и отдалеченост от временните удоволствия на този свят.

2. Пророкът Мухаммад (мир нему) отхвърли предложенията на жителите на Мека за богатство, власт, почести и брак с най-благородните им дъщери — в замяна на това да изостави своя призив към единобожие, чисто поклонение на Аллах, отричане на идолопоклонството, повеля за доброто и забрана на злото — като в същото време търпеше жестоки страдания, вражда, преследване и впоследствие войни от собствения си народ.

3. Неговото старание да научи сподвижниците си и своята общност да не прекаляват в хваленето му. Той каза: „Не ме възхвалявайте прекомерно, както християните възхваляваха сина на Мариам. Аз съм само слуга, така че казвайте: ‘Слугата на Аллах и Неговият Пратеник’” [Сахих ал-Бухари].

4. Закрилата на Аллах над него, докато той не предаде посланието си, и Неговото благоволение да му позволи да изгради ислямската държава.

✓ Не е ли всичко това достатъчно доказателство, че той (мир нему) е истинен в своя призив и че е пратеник от Аллах?

➤ Забелязва се, че в Арабския текст на Второзаконие (33:2) липсва изразът: „и дойде с десет хиляди от светиите“ след фразата „и засия от планината Фаран“ — което наподобява пророчество за пророка Мухаммад (мир нему), подобно на

изгрева на слънцето и разпространението на неговата светлина по хоризонтите. В Битие (21:21) се казва: „А мой – Исмаил – се засели в пустинята Фаран“, и е известно чрез непрекъснато предание, че Исмаил (мир нему) е живял в земите на Хиджаз. Следователно, планините Фаран са планините в Хиджаз, в Мека. Не става ли явно, че става въпрос за пророка Мухаммад (мир нему), който влезе в Мека като победител без да пролее кръв и прости на нейния народ, придружен от десет хиляди сподвижници?

Тази пропусната част „и дойде с десет хиляди от светиите“ е потвърдена в King James Version, American Standard Version и Amplified Bible.

➤ Също така, в химна на поклонниците в Псалм 84:6 думата (Бака) е заменена в арабския текст, така че да не насочи вниманието към хаджа до Кааба в Мека — родината на пророка Мухаммад (мир нему).

А Мека е наречена (Бака), както се споменава в Свещения Коран:

„Първият Дом, определен за хората, бе този в Бека – благословен и водител за световите.“ [Ал-Имран: 96].

Този текст е потвърден в King James Version и други преводи като [Valley of Baka], като първата буква на думата [Baka] е с главна буква, което показва, че е собствено име — а собствените имена не се превеждат.

 Препоръчва се книгата:

„Мухаммад (мир нему) наистина е Пратеник на Аллах“
“Muhammad (Peace be upon him) Truly Is the Prophet of Allah”.

■ **Трето: Умереност и универсалност на исляма** – ислямът е религия на мира, която обхваща всички хора, признава техните права и призовава към вяра във всички пророци, изпратени от Аллах.

- Ислямът носи умереност във всичко, особено по въпросите на вярата. Той предлага балансирано решение на ключов проблем в християнството – статута на Христос (мир нему):

- Вярата в пророчеството на Исус Христос (мир на праха му), чудото на неговото раждане и чудото на проговарянето му в люлката като знамение от Аллах, за да оправдае майка му от това, което юдаизмът ѝ приписваше за извършване на неморалност, почитайки я, и като доказателство за неговото пророчество и пратеничество по-късно.

- ✓ От рационална гледна точка: Това е логичното и умерено твърдение, без небрежността на юдаизма в отричането на посланието на Христос (мир на праха му), клеветите им срещу него, приписвайки раждането му на прелюбодеяние и обиждайки майка му, обвинявайки я в неморалност, и без излишеството и преувеличението на християнството, което му приписва божественост.

- **Какво изяснява това от рационална гледна точка:**

- Както чистата природа и здравият разум не могат да приемат идеята за сливане на човешката природа с животинската — например чрез брак между човек и крава или друго животно — за да се роди същество, което съчетава двете природи, наполовина човек и наполовина крава, тъй като това би било принизяване и обезценяване на човешкото същество, въпреки че и човекът, и животното са творения, по същия начин чистата природа и здравият разум не могат да приемат идеята за сливане на божествената природа с човешката, за да се създаде същество, което съчетава божественото и човешкото, защото това би било принизяващо и унижително за Бога.

Разликата между Бога и хората е огромна — особено когато се твърди, че това същество е родено от полови органи и когато варването включва разпятие, убийство и погребение след

обиди и унижения (като плюене, удари по лицето и събличане).

Такова унизително вярване не подхожда на Великия Бог.

- Познато е, че Христос е ял и е имал нужда да облекчава физиологично – подобно описание не се съчетава с божествено същество.

- Така както малък съд не може да побере океан, така и твърдението, че Бог се побира в човешката утроба, не е логично.

- Тъй както не е разумно някой да носи греха на друг, дори ако това са неговият баща или майка, и както е заявено в християнството: „Бащите да не бъдат умъртвявани заради децата си, нито децата заради бащите си; всеки да умре за собствения си грях“ (Второзаконие 24:16), както и „Душата, която съгрешава, тя ще умре; синът няма да носи вината на бащата, нито бащата вината на сина; праведността на праведния ще бъде върху него, а беззаконието на беззаконния ще бъде върху него“ (Езекиил 18:20). Не е логично и потомците на Адам да носят грях, който не са извършили, заради непослушанието на баща си Адам. Затова идеята за наследствения грях се отхвърля на основата на самото библейско твърдение, а по този начин и учението за изкуплението се оказва погрешно, тъй като се основава на логически неприемлива концепция.

- Ако приемем, че прощката от Бога за непослушанието на Адам (което се е изразило само в ядене от забраненото дърво) изисква разпъване на кръст и убиване, защо тогава това разпъване и убиване да не бъде за самия Адам, който е съгрешил, а за Христос — който е бил проповедник, праведен учител, благочестив и предан на майка си? И не само това, но и твърдението, че е необходимо да бъде разпънат и убит сам Бог, за когото се твърди, че се е въплътил в човешки образ?

- А какво да кажем за големите грехове и престъпления, извършвани от човечеството след Адам? Изисква ли това ново разпъване и убиване на Бог в ново човешко тяло? Ако това беше така, човечеството щеше да има нужда от хиляди Христос, за да изпълнят предполагаемата роля на изкупление.
- Защо Бог не би простил непослушанието на Адам (след като той се е покаял и съжалил за непослушанието си), както прощава и останалите грехове? Нима Той не е способен на това? Разбира се, че е.
- А ако твърдението за божествеността на Христос се основава на това, че е роден без баща, какво да кажем за Адам, мир с него, който е сътворен без баща и майка?!
- Ако твърдението за божествеността на Христос се основава на чудесата му, какво ще кажем за пророк Мохамед и другите пророци, които също са извършили много чудеса? Нима за тях се твърди, че са божествени? Разбира се, че не.

■ **Логически поясняваме:**

Тъй като природата на Христос, за когото християнството твърди, че е божествен изкупител, е или смъртна, или безсмъртна, следното е ясно:

- Ако природата на Христос е смъртна, тогава той не е Бог и следователно твърдението, че е бил едновременно Бог и изкупител, е невалидно.
- А ако природата на Христос е безсмъртна, защото е Бог, тогава той не е умрял, и следователно не е имало изкупление.
- Това, което рационално обяснихме относно невалидността на вярата в съюза на Божествената и човешката природа за създаване на същество, което съчетава и двете природи в човешка форма, както е в случая с Христос, се отнася и за това, което други общества са твърдели по различно време, като Кришна в Индия, Буда в

източноазиатските общества и Хор в древен Египет, чиято история е по-стара от тази на Христос.

✓ По този начин става ясно, че това вярване не е нищо повече от заимствана концепция от вярванията на древните народи – изобразена в различни форми на истории, митове и легенди – без каквато и да е здрава основа в Божественото откровение или рационално доказателство.

■ **Допълнително уточнение:**

— Християнството приписва на Христос божественост, въпреки че той никога (в Нито един от Евангелията) не се е заявил: „Аз съм Бог“ или „Поклонете ми се“.

— Напротив, в (Матей 21:11) е посочено, че Христос, мир на праха му, е пророк, както следва: „А народът отговори: Този е Исус, пророкът...”.

— Христос, мир на праха му, също е учил учениците Си да се молят, като падат по лице, както е в (Матей 26:39). Пред кого се е покланял? Не е ли пред Неговия Бог?! Така се извършва молитвата в Исляма.

— Христос също е учил учениците Си да се поздравяват с поздрава на мира, както е в (Йоан 20:21, 26), което е поздравът на Исляма, където се изпълнява, като се казва: „Мир на вас“ и отговорът е „И на вас мир“ .

— Много хора, след като приемат Исляма, казват: „Сега сме по-добри християни, отколкото бяхме преди, защото следваме ученията на Христос.“

■ **Изясняваме:**

— В Свещения Коран има цяла глава, наречена Сура Мариам, която почита Христос и майка му (мир на праха им) по начин, който не се среща в Библията.

— Ислямът издига статута на Исус Христос и майка му и призовава да се вярва в Него като благороден пророк, изпратен от Аллах, и да се следват Неговите учения, тъй като

те съответстват на ученията на Исляма, донесени от пророк Мохамед (мир на праха му).

 Препоръчителна литература:

„Спокоен диалог между християнин и мюсюлманин“

„Защо да изберем исляма като религия?“

“A Quiet Dialogue Between a Christian and a Muslim.”

“Why choose Islam as a religion?”

■ **В заключение**, тъй като изложението беше обективно и в съгласие с яския разум, с който Аллах ни е дарил, за да различаваме доброто от злото, и в съгласие с това, към което се стремят чистите души – възвишени вярвания – възниква въпросът към всеки, който е разпознал истината чрез доказателствата за истинността на призива на пророка Мухаммад и Исляма, но все още не е повярвал:

- Какво ви спира да размишлявате искрено върху Исляма и да прецените дали той ви дава необходимите отговори на вашите въпроси (особено относно вярата в Аллах (Бог), която не намирате в другите религии)? Защото вие ще отговаряте пред Аллах за своите убеждения и за търсенето на истината в своите избори.

- Каква вреда би имало, ако спечеля, избирайки Исляма, който ми предоставя логични и лесни отговори на всички мои въпроси, без да налага на разума да възприема определена концепция, и не загубя вярата си в Христос (мир нему) (в правилния смисъл, който е в съзвучие с природата и не противоречи на яския разум и логическото мислене), както и любовта и уважението към него, тъй като Христос (мир нему) в Исляма има високо и благородно положение, както и неговата майка, Дева Мария (мир на нея), и не загубя вярата си в нито един пророк?

Нека Аллах ни напъти всички към доброто и правдата.